

VENDIM
Nr. 11, datë 13.3.2025

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Holta Zaçaj,	kryetare;
Marsida Xhaferllari,	anëtare;
Fiona Papajorgji,	anëtare;
Sandër Beci,	anëtar;
Ilir Toska,	anëtar;
Genti Ibrahimi,	anëtar;
Marjana Semini,	anëtare;
Sonila Bejtja,	anëtare;

me sekretare Belma Lleshi, në datën 13.3.2025 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 5 (I) 2024 të Regjistrisë Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Ilir Paja, përfaqësuar nga avokat Ardian Visha, me akt përfaqësimi.

SUBJEKT I INTERESUAR:

Prokuroria e Përgjithshme, përfaqësuar nga prokurori Arqile Koca, me autorizim.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 370 akti, datë 28.3.2023, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë; nr. 1340 (30-2023-4400), datë 28.7.2023, të Gjykatës së Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm; nr. 00-2024-184, datë 6.2.2024, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Pezullimi i vendimit nr. 370 akti, datë 28.3.2023, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë dhe lirimi i menjëhershëm nga vuajtja e dënimit i kërkuarit deri në një vendim përfundimtar të Gjykatës Kushtetuese.

BAZA LIGJORE: Nenet 34, 42, 131, pika 1, shkronja “F” dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 27 e vijuese, 45 dhe 72 e vijuese të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*ligji nr. 8577/2000*); neni 514, pika 1, shkronja “dh”, i Kodit të Procedurës Penale (*KPP*);

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Sonila Bejtja, mori në shqyrtim pretendimet me shkrim të kërkuarit, i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet me shkrim të subjektit të interesuar, Prokurorisë së Përgjithshme, që ka kërkuar pranimin pjesërisht të kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Prokuroria pranë Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda Tiranë (*Prokuroria për Krimet e Rënda*) ka regjistruar procedimin penal nr. 28 të vitit 2008 në ngarkim të kërkuarit për kryerjen e veprave penale “Vrasja në rrethana të tjera cilësuese” dhe “Mbajtja pa leje dhe prodhimi i armëve, armëve shpërthyes dhe i municionit”, të parashikuara nga nenet 79/c e 22 dhe 278, paragrafi i dytë, të Kodit Penal (*KP*), që lidhet me ngjarjet e datës 6.3.2008, të ndodhura në territorin e Republikës së Shqipërisë. Në vijim të procesit penal, kërkuari është dënuar përfundimisht me 6 vjet e 8 muaj burgim për veprat penale “Plagosja e rëndë me dashje” dhe “Mbajtja pa leje dhe prodhimi i armëve, armëve shpërthyes dhe i municionit”, të parashikuara nga nenet 88, paragrafi

i parë dhe 278, paragrafi i dytë, të KP-së, me vendimin nr. 23, datë 6.4.2010, të Gjykatës së Apelit për Krime të Rënda.

2. Rezulton gjithashtu, se gjatë hetimeve paraprake të këtij procedimi penal janë administruar edhe akte të përcjella nga Prokuroria e Përgjithshme me shkresën nr. 55/6, datë 6.3.2008, të cilat lidheshin me letërporosinë e autoriteteve të drejtësisë italiane me objekt kallëzimin e fakteve kriminale të konsumuara në Itali, nga kërkuesi, letërporosi së cilës i ishte dhënë rrugë nga Ministria e Drejtësisë e Republikës së Shqipërisë me shkresën nr. 1679/1 prot. OTH, datë 5.3.2008. Sipas akteve të dërguara nga autoritetet e drejtësisë italiane, në atë shtet ndaj kërkuesit është regjistruar procedimi penal nr. 34416 i vitit 2006, R.G.N.R. Lidhur me faktet e kallëzuara për kryerjen nga kërkuesi të veprave penale në territorin e shtetit italian, Prokuroria për Krimet e Rënda ka vendosur ndarjen e çështjes, duke regjistruar për këto të fundit një procedim penal të ri me nr. 28/1 të vitit 2008.

3. Procedimi penal nr. 28/1 i vitit 2008, fillimisht është pushuar, ndërsa autoritetet e drejtësisë italiane nuk kanë ekzekutuar letërporosinë për dërgimin e akteve procedurale me vlerë provuese në lidhje me faktet e kallëzuara për kryerjen nga kërkuesi të veprave penale në territorin e shtetit italian. Në vijim, pas dërgimit të akteve të kërkuara, hetimi për këtë procedim penal ka rifilluar dhe kërkuesi është akuzuar nga Prokuroria për Krime të Rënda Tiranë, për kryerjen e veprave penale: (1) “Vrasja me dashje”, të kryer në bashkëpunim, në dëm të shtetasit ekuadorian Ramires Saca Louis Gonzalo, të parashikuar nga nenet 76 dhe 25 të KP-së; (2) “Vrasja me dashje”, të kryer në bashkëpunim dhe mbetur në tentativë, në dëm të shtetasit tjetër ekuadorian Orellana Calle Jose Enrique, të parashikuar nga nenet 76, 25 e 22 të KP-së; (3) “Rrëmbimi dhe mbajtja peng”, i shtetases rumune Lascar Nina Alexandra, të kryer në bashkëpunim, të parashikuar nga nenet 109, paragrafi i parë dhe 25 të KP-së; (4) “Plagosja e lehtë me dashje”, të kryer në bashkëpunim, në dëm të po asaj shtetaseje, të parashikuar nga nenet 89 e 25 të KP-së; (5) “Marrëdhënie seksuale me dhunë me të rritura”, në dëm të po asaj shtetase, të parashikuar nga neni 102, paragrafi i parë, i KP-së; (6) “Mbajtja pa leje e armëve luftarake”, më tepër se një herë dhe në bashkëpunim, të parashikuar nga neni 278, paragrafi i dytë, i KP-së; (7) “Mbajtja pa leje e municioneve luftarake”, në bashkëpunim, të parashikuar nga neni 278, paragrafi i tretë, i KP-së. Kërkuesi është dërguar për gjykim me këto akuza. Gjatë gjykimit të çështjes, organi i prokurorisë ka ndryshuar cilësimin juridik për dy veprat e para penale, duke e akuzuar kërkuesin për veprën penale “Vrasja në rrethana të tjera cilësuese”, të kryer në bashkëpunim, kundër dy ose më shumë personave, të parashikuar nga nenet 79, shkronja “dh” dhe 25 të KP-së. Kurse për veprën penale “Plagosja e lehtë me dashje”, organi i prokurorisë ka kërkuar pushimin e akuzës për shkak të amnistisë së kësaj vepre sipas nenit 5 të ligjit nr. 9678, datë 13.1.2007, “Për dhënie amnistie”.

4. Në përfundim të gjykimit në lidhje me akuzat e mësipërme, Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda Tiranë, me vendimin nr. 51, datë 10.10.2011 (*vendimi nr. 51/2011*), ka vendosur të deklarojë fajtor kërkuesin për kryerjen e veprave penale: (1) “Vrasja në rrethana të tjera cilësuese”, të kryer në bashkëpunim, kundër dy ose më shumë personave, të parashikuar nga nenet 79, shkronja “dh” dhe 25 të KP-së dhe dënimin e tij me 20 vjet burgim; (2) “Rrëmbimi ose mbajtja peng e personit”, të kryer në bashkëpunim, të parashikuar nga nenet 109, paragrafi i parë dhe 25 të KP-së dhe dënimin e tij me 12 vjet burgim dhe 3,000,000 lekë gjobë; (3) “Marrëdhënie seksuale me dhunë me të rritura”, të parashikuar nga neni 102, paragrafi i parë, i KP-së dhe dënimin e tij me 4 vjet burgim; (4) “Mbajtja pa leje dhe prodhimi i armëve, armëve shpërthyes dhe i municionit”, të parashikuar nga neni 278, paragrafi i dytë, i KP-së dhe dënimin e tij me 3 vjet burgim. Në bashkim të dënimeve sipas nenit 55 të KP-së, gjykata e ka dënuar kërkuesin me 23 vjet burgim e 3,000,000 lekë gjobë dhe përfundimisht, në aplikim edhe të nenit 406, pika 1, të KPP-së, ka vendosur dënimin e tij me 15 vjet e 4 muaj burgim dhe 2,000,000 lekë gjobë. Në lidhje me akuzat për veprat penale “Plagosja e lehtë me dashje” në dëm të shtetases rumune, të parashikuar nga nenet 89 e 25 të KP-së dhe “Prodhimi dhe mbajtja pa leje e armëve luftarake dhe municionit”, të parashikuar nga neni 278, paragrafi i tretë, i KP-së, ajo gjykatë ka vendosur pushimin e çështjes për shkak të amnistisë. Ky vendim ka marrë formë të prerë në datën 20.10.2011, pasi ndaj tij nuk është bërë ankim.

5. Rezulton se me vendimin nr. 58, datë 4.10.2012, të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda është vendosur bashkimi i dënimit prej 15 vjetësh e 4 muajsh burgim të dhënë për kërkuesin me vendimin nr. 51/2011, me dënimin tjetër prej 6 vjetësh e 8 muajsh burgim, të dhënë me vendimin nr. 23, datë 6.4.2010, të Gjykatës së Apelit për Krime të Rënda (shih paragrafin 1), duke iu caktuar një dënim i vetëm prej 17 vjetësh burgim dhe 2.000.000 lekë gjobë, si dhe duke përcaktuar si datë të fillimit të vuajtjes së dënimit atë të arrestimit, datën 6.3.2008. Po kështu, rezulton se me vendimin nr. 65 akti, datë 6.11.2017, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Krujë dhe akteve të dala në zbatim të tij, ndaj kërkuesit është aplikuar dënimi alternativ “Qëndrimi në shtëpi”, për pjesën e mbetur të dënimit prej një viti, tetë muajsh e nëntë ditëve burgim, duke u liruar menjëherë nga burgimi.

6. Nga ana tjetër, rezulton, gjithashtu, se autoritetet e drejtësisë italiane kanë vijuar procedimin penal (nr. 34416/2006) ndaj kërkuesit, për faktet penale të ngjara në territorin e shtetit italian dhe, në përfundim të procesit gjyqësor, me vendimin penal nr. 1/2021, datë 18.1.2021, të Gjykatës së Asizit Milano - Seksioni i parë (*vendimi i gjykatës italiane*), konfirmuar me vendimin nr. 47/2021, datë 24.11.2021, të Gjykatës së Asizit të Apelit Milano (hedhur poshtë rekursi me vendimin nr. 2218/2022 regjistri i përgjithshëm, datë 24.6.2022, të Gjykatës së Kasacionit), ai është dënuar me 25 vjet e 4 muaj burgim për kryerjen e veprave penale: (1) “Vrasja me dashje”, në dëm të shtetasit ekuadorian Ramires Saca Louis Gonzalo; (2) “Vrasja me dashje e mbetur në tentativë”, në dëm të shtetasit tjetër ekuadorian Orellana Calle Jose Enrique; (3) “Rrëmbimi i personit”, në dëm të shtetases rumune Lascar Nina Alexandra; (4) “Marrëdhënie seksuale me dhunë”, në dëm të po asaj shtetase; (5) “Armëmbajtja pa leje”, të parashikuara nga dispozitat përkatëse të Kodit Penal italian. Për sa i përket akuzës për mbajtjen në shtëpi dhe sjelljen në vende publike të një pistolette gjysmë automatike të kalibrit 7.65, me numër serie 32496, model Browning 10/22, të pajisur me silenciator, kërkuesi është deklaruar i pafajshëm nga gjykata italiane, për shkak se nuk e kishte kryer faktin penal.

7. Për ekzekutimin e dënimit të dhënë me vendimin e gjykatës italiane kërkuesi është shpallur në kërkim ndërkombëtar nga Interpol Roma Itali dhe në datën 3.11.2022, ora 21:30, sipas procesverbalit të mbajtur nga oficerët e Policisë Gjyqësore pranë Drejtorisë Vendore të Policisë Tiranë, ai është arrestuar me qëllim ekstradimin e tij për këtë shkak. Në bazë të kërkesës së organit të prokurorisë, me vendimin nr. 2324 regj., them., datë 5.11.2022, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë ka caktuar ndaj kërkuesit masën e sigurimit personal “Arresti në burg” për qëllime ekstradimi. Procedura e ekstradimit të kërkuesit nuk ka vijuar, pasi autoritetet e drejtësisë italiane kanë dërguar kërkesë për “Njohjen dhe ekzekutimin në Shqipëri të vendimit penal italian në ngarkim të shtetasit shqiptar Ilir Paja”.

8. Kërkesa e autoriteteve të drejtësisë italiane, me shkresën nr. 3580/9 prot., datë 23.11.2022 të ministrit të Drejtësisë së Republikës së Shqipërisë, i është përcjellë Prokurorisë së Përgjithshme, e cila në vijim ia ka dërguar Prokurorisë pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë. Kjo e fundit ka paraqitur në gjykatë kërkesë për njohjen e vendimit të gjykatës italiane të dhënë ndaj kërkuesit.

9. Fillimisht, me kërkesë të organit të prokurorisë, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 1010 regj., them., datë 3.12.2022, ka vendosur revokimin e masës së sigurimit “Arresti në burg” të dhënë ndaj kërkuesit për qëllime ekstradimi dhe caktimin e po së njëjtës masë sigurimi për efekt të njohjes dhe ekzekutimit në Shqipëri të vendimit penal të huaj në ngarkim të tij (vendimit të gjykatës italiane).

10. Gjatë shqyrtimit të çështjes kërkuesi e ka kundërshtuar kërkesën e prokurorisë për njohjen e vendimit penal të gjykatës italiane, me pretendimin se për të njëjtat fakte penale për të cilat është dënuar me vendimin penal të huaj që kërkohet të njihet, ai është dënuar edhe me vendimin nr. 51/2011 të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda Tiranë, dënim të cilin, sipas tij, e ka kryer tashmë. Për rrjedhojë, ai ka pretenduar se bazuar në nenin 514 të KPP-së, ligjin nr. 10193, datë 3.12.2009, “Për marrëdhëniet juridiksionale me autoritetet e huaja në çështjet penale”, të ndryshuar dhe Konventën Evropiane për të Drejtat e Njeriut (KEDNJ) vendimi i gjykatës italiane nuk duhet të njihet dhe ai duhet të lirohet menjëherë nga paraburgimi.

11. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 370 akti, datë 28.3.2023, ka pranuar kërkesën e prokurorisë për njohjen e vendimit të gjykatës italiane, duke caktuar për kërkuuesin dënimin: (1) me 20 vjet burgim për kryerjen e veprës penale “Vrasja me dashje”, në dëm të shtetasit ekuadorian Ramires Saca Luois Gonzales, të parashikuar nga nenet 76 dhe 25 të KP-së; (2) me 20 vjet burgim për kryerjen e veprës penale “Vrasja me dashje”, e mbetur në tentativë, në bashkëpunim, në dëm të shtetasit tjetër ekuadorian Orellana Calle Jose Enrique, të parashikuar nga nenet 76, 22 e 25 të KP-së; (3) me 12 vjet burgim për kryerjen e veprës penale “Rrëmbim ose mbajtje peng personi”, në bashkëpunim, në dëm të shtetasës rumune Lascar Nina Alexandra, të parashikuar nga nenet 109, paragrafi i parë dhe 25 të KP-së; (4) me 4 vjet burgim për kryerjen e veprës penale “Marrëdhënie seksuale me dhunë me të rritura” në bashkëpunim, në dëm të së njëjtës shtetase rumune, të parashikuar nga neni 102, paragrafi i dytë, i KP-së; (5) me 3 vjet burgim për kryerjen e veprës penale “Prodhimi dhe mbajtja pa leje e armëve luftarake dhe municionit”, të parashikuar nga neni 278, paragrafi i dytë, i KP-së. Në aplikim të nenit 55 të KP-së, ajo gjykatë e ka dënuar përfundimisht kërkuuesin me 25 vjet dhe 4 muaj burgim. Në lidhje me pretendimet e kërkuetit, ajo gjykatë ka arsyetuar se ai është dënuar nga Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda me vendimin nr. 51/2011 për akuza të ngjashme, por jo të njëjta dhe po ashtu, bazuar në arsyetimin e vendimit të gjykatës italiane, të përkthyer zyrtarisht, konstatohet se veprat penale për të cilat është dënuar me vendimin penal të huaj kanë kualifikim të ndryshëm ligjor nga ato për të cilat është dënuar nga gjykata shqiptare. Po sipas asaj gjykate, referuar përmbajtjes së vendimit penal të gjykatës italiane, rezulton se faktet e përmendura në pikat 5 dhe 6 të tij nuk janë të njëjta me ato të gjykuara në shtetin shqiptar me vendimin nr. 51/2011. Ndaj këtij vendimi ka bërë ankim kërkuesi.

12. Gjykata e Apelit të Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë, me vendimin nr. 1340 (30-2023-4400), datë 28.7.2023, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit nr. 370 akti, datë 28.3.2023 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë. Sipas gjykatës së apelit, kërkuesi është gjykuar në juridiksione të ndryshme për vepra të ndryshme penale, ndërkohë që referuar vendimit penal të gjykatës italiane, vendimi i dënimin në shtetin shqiptar nuk përbën shkak për mosvazhdimin e gjykimin të çështjes të filluar në shtetin italian. Gjykata e apelit, në të njëjtën mënyrë si ajo e shkallës së parë, ka vlerësuar se kërkuesi është dënuar nga Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda për akuza të ngjashme, por jo të njëjta me ato për të cilat është dënuar me vendimin penal të gjykatës italiane dhe se faktet e përmendura në pikat 5 dhe 6 të atij vendimi nuk janë të njëjta me ato të gjykuara në shtetin shqiptar me vendimin nr. 51/2011. Kundër vendimit të gjykatës së apelit ka bërë rekurs kërkuesi, duke pretenduar se me vendimin penal të gjykatës italiane ai është dënuar për kryerjen e të njëjtave fakte penale për të cilat është dënuar me vendimin nr. 51/2011 nga Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda Tiranë, ndaj njohja e atij vendimi penal të huaj përbën cenim të parimit të mosgjykimin dy herë për të njëjtën vepër penale (*ne bis in idem*).

13. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit, me vendimin nr. 00-2024-184, datë 6.2.2024, mbështetur në nenet 433 dhe 441 të KPP-së, ka vendosur mospranimin e rekursit të paraqitur nga kërkuesi. Sipas Kolegjit Penal, gjykatat i kanë argumentuar vendimet në përputhje me faktin dhe ligjin dhe vendimmarrja e tyre nuk ka vend për t’u cenuar. Sipas atij kolegji, veprat penale për të cilat është dënuar kërkuesi me vendimin e gjykatës italiane kanë kualifikim të ndryshëm ligjor nga veprat penale për të cilat është dënuar nga Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda me vendimin nr. 51/2011 dhe faktet e përmendura në pikat 5 dhe 6 të vendimit të gjykatës italiane (ku bëhet fjalë për dëmtimet ndaj shtetasës rumune Nina Lascar) nuk janë të njëjta me ato të gjykuara më parë nga gjykata shqiptare.

14. Në datën 11.6.2024 kërkuesi ka paraqitur ankim kushtetues individual në Gjykatën Kushtetuese (*Gjykata*), i cili, pasi është plotësuar sipas parashikimeve të ligjit nr. 8577/2000, është regjistruar në datën 24.7.2024. Kolegji i Gjykatës në datën 18.9.2024 ka vendosur kalimin e kërkesës për shqyrtim në Mbledhjen e Gjyqtarëve dhe kjo e fundit në datën 5.11.2024 ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve. Po në këtë datë, Mbledhja e Gjyqtarëve ka marrë në shqyrtim edhe kërkesën e kërkuetit për pezullimin e ekzekutimit të vendimit nr. 370 akti, datë 28.3.2023, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë dhe në

kuptim të përmbajtjes së nenit 45 të ligjit nr. 8577/2000 ka vendosur shqyrtimin e saj në seancë plenare.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

15. Kërkuesi, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar, se është cenuar parimi i mosgjykimit dy herë për të njëjtën vepër penale (*ne bis in idem*), pasi:

15.1. Vendimi penal i gjykatës italiane, i njohur nga gjykatat shqiptare me vendimet objekt kërkesë, e ka dënuar kërkuesin për të njëjtat fakte penale të kryera në vitin 2006 në Itali, për të cilat ai është dënuar nga Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda Tiranë me vendimin nr. 51/2011, dënim të cilin e ka shlyer tashmë. Gjykatat e kanë njohur vendimin penal të gjykatës italiane në kundërshtim me nenin 514, pika 1, shkronja “dh”, të KPP-së. Në gjykimin e themelit të çështjes penale, për akuzat në kuadër të procedimit penal nr. 28/1 të vitit 2008, prokuroria, pas kalimit të çështjes penale në ngarkim të kërkuesit në seancë gjyqësore, ka kërkuar përpara gjykatës ndryshimin e cilësimit juridik të veprave penale “Vrasja me dashje”, të kryer në bashkëpunim në dëm të shtetasit Ramires Saca Louis Gonzalo dhe “Vrasja me dashje”, të kryer në bashkëpunim, të mbetur në tentativë, në dëm të shtetasit Orellana Calle Jose Enrique, në atë “Vrasja në rrethana të tjera cilësuese”, të kryer në bashkëpunim, kundër dy ose më shumë personave. Veprat dhe faktet penale për të cilat është dënuar kërkuesi nga gjykatat e të dyja shteteve janë të njëjta, edhe pse përpara gjykatës organi i akuzës ka kërkuar rikualifikim të këtyre veprave penale.

15.2. Kualifikimi i ndryshëm i të njëjtut fakt penal, nuk justifikon cenimin e parimit *ne bis in idem*. Interpretimi që gjykatat i kanë bërë këtij parimi, në kuadër të procesit gjyqësor për njohjen e vendimit penal të huaj, përbën precedent të rrezikshëm për sigurinë juridike, pasi të njëjtut fakt gjykatat mund t'i japin kualifikim të ndryshëm, duke e dënuar kështu dy herë të njëjtin subjekt. Faktet e përmendura në pikat 5 dhe 6 të vendimit të gjykatës italiane (që bëjnë fjalë për dëmtimet e shtetases rumune Nina Lascar), nuk mund të kualifikohen si vrasje me paramendim. Gjykata italiane e ka kualifikuar këtë fakt si “Rrëmbim ose mbajtje peng të personit”, në bashkëpunim dhe “Marrëdhënie seksuale me dhunë me të rritura”, në bashkëpunim. Gjykatat shqiptare kanë veçuar një fakt penal, të cilin nuk e kanë përfshirë në vendimin e njohjes dhe pikërisht këtë fakt e përdorin për të justifikuar dënimin e dyfishtë të kërkuesit.

16. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme, në mënyrë të përmbledhur, ka prapësuar si vijon:

16.1. Në arsyetimin e tyre gjykatat kanë gabuar në lidhje me “faktin penal” (përmendur si “vepra penale”), i cili parashikohet nga nenet 7 dhe 514, pika 1, shkronja “dh”, të KPP-së, dhe njësimit e kualifikimit ligjor të atij fakti penal në rastin e kërkuesit. Referuar akteve dhe vendimeve gjyqësore rezulton se faktet penale të vrasjes së shtetasit Louis Gonzalo Saca Ramires dhe vrasjes së mbetur në tentativë të shtetasit Orellana Calle janë gjykuar me vendim të formës së prerë edhe nga juridiksioni shqiptar, por janë përfshirë në figurën e veprës penale të parashikuar nga neni 79, shkronja “dh”, i KP-së “Vrasja në rrethana të tjera cilësuese”, ndërkohë që nga juridiksioni italian janë kualifikuar si dy figura veprash penale më vete. Për këtë arsye është cenuar parimi *ne bis in idem*.

16.2. Edhe në lidhje me qëndrimin se faktet e përmendura në pikat 5 dhe 6 të vendimit penal të gjykatës italiane (dëmtimi i shtetases rumune Nina Lascar) nuk janë të njëjta me ato të gjykuara me vendimin nr. 51/2011 të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda, arsyetimi i gjykatave nuk është shterues, duke cenuar të drejtën e aksesit dhe standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor. Nga gjykatat nuk është arsyetuar se çfarë faktesh janë vendosur në secilin vendim në raport me dëmtimet e shkaktuara asaj shtetase, ku është ndryshimi i fakteve mes tyre, sikurse dhe mënyra e ndikimit në vendimmarrje. Gjykatat nuk kanë bërë asnjë analizë për faktet e tjera penale, si ai i rrëmbimit, marrëdhënies seksuale me dhunë ose armëmbajtjes pa leje. Për rrjedhojë, kërkuesit i është cenuar e drejta për proces të rregullt ligjor.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuarit

17. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “P” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të ligjit nr. 8577/2000, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të ligjit nr. 8577/2000, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

18. Në këtë këndvështrim, kërkuari, si individ, legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të shkronjës “P” të pikës 1 të nenit 131 dhe shkronjës “i” të pikës 1 të nenit 134 të Kushtetutës, pasi është palë në çështjen objekt të ankimit kushtetues individual, për rrjedhojë ka interes të drejtpërdrejtë për vënien në lëvizje të këtij gjykimi.

19. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “P”, të Kushtetutës, kërkuari i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual pas përfundimit të procesit gjyqësor në të tria shkallët e gjyqësorit të zakonshëm dhe pasi ka shteruar në formë e substancë mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimeve të gjykatave më të ulëta. Për rrjedhojë, ai nuk ka mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të tij kushtetuese përveç paraqitjes së ankimit kushtetues individual.

20. Kërkuari legjitimohet edhe *ratione temporis*, në kuptim të përmbajtjes së nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të ligjit nr. 8577/2000, pasi vendimi më i fundit në kohë i kundërshtuar, ai i Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, mban datën 6.2.2024, i cili i është njoftuar mbrojtësit të tij në adresën elektronike në datën 18.4.2024, ndërsa kërkesa është paraqitur në këtë Gjykatë në datën 11.6.2024, pra brenda afatit 4-mujor.

21. Për sa i takon legjitimitimit *ratione materiae*, Gjykata vëren se kërkuari ka pretenduar cenimin e parimit të mosgjykimit dy herë për të njëjtën vepër penale (*ne bis in idem*), për shkak se gjykatat shqiptare kanë njohur vendimin e gjykatës italiane edhe pse kërkuari ishte dënuar më parë, për të njëjtat fakte, nga gjykatat shqiptare, dënim të cilin, sipas tij, e ka kryer tashmë. Për rrjedhojë, ky pretendim, duke qenë me natyrë kushtetuese, do të merret në vëmendje në vijim në shqyrtim nga Gjykata në drejtim të bazueshmërisë së tij në themel.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e parimit të mosgjykimit dy herë për të njëjtën vepër penale (*ne bis in idem*).

22. Kërkuari ka pretenduar se me vendimin e gjykatës italiane, të njohur nga gjykatat shqiptare me vendimet objekt të ankimit kushtetues, ai është dënuar për disa fakte penale të kryera në vitin 2006 në Itali, për të cilat ai është dënuar më parë nga Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda Tiranë me vendimin nr. 51/2011, dënim të cilin ai e ka shlyer. Sipas kërkuarit, njohja e vendimit penal të gjykatës italiane nga gjykatat shqiptare është bërë në kundërshtim me nenin 514, pika 1, shkronja “dh”, të KPP-së, duke sjellë si pasojë dënimin e tij sërish për të njëjtat vepra penale për të cilat ai është dënuar më parë me vendim të formës së prerë të gjykatës shqiptare.

23. Sipas subjektit të interesuar, Prokurorisë së Përgjithshme, kërkuarit i është cenuar e drejta për proces të rregullt ligjor. Sipas këtij subjekti, pretendimi i kërkuarit është i bazuar, pasi faktet penale të vrasjes së shtetasve ekuadorianë janë gjykuar me vendim të formës së prerë edhe nga juridiksioni shqiptar, të përfshira në figurën e veprës penale të parashikuar nga neni 79, shkronja “dh”, i KP-së, ndërkohë që nga gjykata italiane janë kualifikuar si dy figura veprash penale më vete. Sipas tij, në lidhje me dëmtimet e shtetasve rumune, arsyetimi i gjykatave nuk është shterues, pasi nuk është arsyetuar se çfarë faktesh janë vendosur në secilin vendim në raport me këtë fakt penal, ku është ndryshimi i këtyre fakteve mes tyre, sikurse edhe mënyra e ndikimit në vendimmarrje. Prokuroria e Përgjithshme ka parashtruar se nga gjykatat nuk është bërë asnjë analizë për faktet e tjera penale, si ai i rrëmbimit, marrëdhënies seksuale me dhunë ose armëmbajtjes pa leje.

24. Sipas nenit 34 të Kushtetutës “*askush nuk mund të dënohet më shumë se një herë për të njëjtën veprë penale dhe as të gjykohet sërish, me përjashtim të rasteve kur është vendosur rigjykimi i çështjes nga një gjykatë më e lartë, sipas mënyrës së parashikuar me ligj*”. Gjykata ka pohuar se *ratio* i kësaj dispozite kushtetuese është sanksionimi i parimit “*të mosgjykimit dhe dënimit dy herë për të njëjtën veprë penale*” (*ne bis in idem*) dhe parimit të “*gjësë së gjykuar*” (*res judicata*), të cilat vijnë si garanci në kuadër të mbrojtjes së të drejtave të individit në fushën penale (*shih vendimet nr. 47, datë 5.10.2023; nr. 1, datë 26.1.2021, të Gjykatës Kushtetuese*). Parimi *ne bis in idem* parashikon se askush nuk mund të ndiqet ose të dënohet penalisht për një veprë penale për të cilën është shpallur më parë i pafajshëm ose është dënuar me një vendim përfundimtar, pra për të njëjtin fakt që përbën veprë penale, për të cilën ai është dënuar më parë me një vendim të formës së prerë nga një gjykatë e caktuar me ligj. Kriteri “*e njëjta veprë*” i referohet të njëjtit veprim, sjellje, fakt, veprë penale dhe kualifikim ligjor që formojnë bazën e kësaj veprë dhe për të cilën personi është dënuar ose liruar. Në këtë kuptim, Gjykata ka pohuar se nëse gjenden elemente të njëjta, parimi *ne bis in idem* ndalon çdo dënim tjetër ose procedim të mëtejshëm (*shih vendimet nr. 47, datë 5.10.2023; nr. 4, datë 21.2.2022; nr. 33, datë 22.7.2011, të Gjykatës Kushtetuese*).

25. Ky parim është sanksionuar edhe në nenin 4 të Protokollit nr. 7 të KEDNJ-së, sipas të cilit askush nuk mund të ndiqet ose të dënohet penalisht nga juridiksioni i të njëjtit shtet për një veprë për të cilën ai më parë ka qenë shpallur i pafajshëm ose dënuar me një vendim gjyqësor të formës së prerë, në përputhje me ligjin dhe procedurën penale të atij shteti. Në zbatim të këtij parimi, Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut ka gjetur shkelje të parimit *ne bis in idem* kur faktet që kishin qenë në zanafillë të të dyja procedimeve penale ndaj kërkuesit ishin, në thelb, të njëjta (*shih Ruotsalainen kundër Finlandës, datë 16 qershor 2009, §§ 50-57*). Po ashtu, ajo ka gjetur shkelje edhe kur dy vendime penale që kanë dënuar kërkuesin kishin të bënin saktësisht me të njëjtat ngjarje dhe faktet që përbënin veprën penale më të lehtë për të cilën ishte dënuar kërkuesi ishin, në thelb, të njëjta me ato që përbënin veprën penale më të rëndë, për të cilën ai ishte dënuar përsëri, duke gjetur shkelje të nenit 4 të Protokollit nr. 7 të KEDNJ-së (*shih Maresti kundër Kroacisë, datë 25 qershor 2009, §§ 63-64*).

26. Po ashtu, Gjykata konstaton se parimi *ne bis in idem* është parashikuar edhe në nenin 7 të KPP-së, sipas të cilit askush nuk mund të gjykohet rishtas për të njëjtin fakt penal për të cilin është gjykuar me vendim të formë së prerë, me përjashtim të rasteve kur është vendosur rigjykimi i çështjes nga gjykata kompetente. Ky parim parashikohet edhe në procedurën e njohjes së vendimeve penale të huaja të rregulluar nga nenet 512-518 të KPP-së, ku neni 514 parashikon si kusht ndalues atë që për të njëjtin fakt dhe ndaj të njëjtit person në shtetin shqiptar të mos jetë dhënë një vendim i formës së prerë ose të zhvillohet një procedim penal (pika 1, shkronja “dh”).

27. Për sa më sipër, Gjykata, në kuptim të parimit *ne bis in idem* dhe elementeve të tij, do të verifikojë fillimisht nëse njohja e vendimit të gjykatës italiane nga gjykatat shqiptare ka sjellë praktikisht dënimin e kërkuesit edhe një herë për të njëjtat fakte penale të kryera në territorin e atij shteti, për të cilat ai ishte dënuar më parë me vendim të gjykatës shqiptare (vendimi nr. 51/2011 i Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda), pavarësisht cilësimit ligjor të tyre. Në varësi të përfundimit të kësaj analize, Gjykata do të vlerësojë më tej se si zbatohet ky parim, në kuptim të së drejtës së brendshme, në rastin kur vendimi tjetër penal i dënimit që pretendohet se është dhënë për të njëjtat fakte penale i përket një juridiksioni gjyqësor i huaj. Në situatën që parashikimi i nenit 514, pika 1, shkronja “dh”, të KPP-së vjen në zbatim të këtij parimi, Gjykata do të verifikojë, duke iu referuar arsyetimit të gjykatave të zakonshme, mënyrën se si ato kanë interpretuar dhe zbatuar këtë dispozitë procedurale penale gjatë shqyrtimit të kërkesës për njohje të vendimit penal të huaj. Po ashtu, Gjykata do të verifikojë, në drejtim të parimit të subsidiaritetit, nëse Gjykata e Lartë ka ushtruar funksionin e saj për kontrollin e respektimit të standardeve kushtetuese nga gjykatat më të ulëta. Në këtë kuptim, Gjykata rithekson se kontrolli i respektimit të standardeve kushtetuese për proces të rregullt ligjor është funksion edhe i gjykatave të zakonshme, për më tepër i Gjykatës së Lartë, e cila i ka të gjitha mjetet dhe kompetencat për të kryer një rol që shkon përtej ligjit dhe synon të drejtën (*shih vendimet nr. 32, datë 3.11.2022; nr. 79, datë 14.12.2017, të Gjykatës Kushtetuese*).

28. Gjykata, referuar fakteve me natyrë kushtetuese që kanë rëndësi për këtë gjykim dhe përmbajtjes së vendimit të gjykatës italiane, vëren se kërkuesi është dënuar nga gjykata italiane për

kryerjen e veprave penale: (1) “Vrasja me dashje”, ndaj shtetasit ekuadorian Ramires Saca Louis Gonzalo; (2) “Vrasja me dashje e mbetur në tentativë”, në dëm të shtetasit tjetër ekuadorian Orellana Calle Jose Enrique, ngjarje këto të ndodhura në Bresso-Milano, rruga “Don Vercesi”, në afërsi të parkut Nord, rreth orës 22:00 të datës 2.9.2006; (3) “Rrëmbimi i personit”, në dëm të shtetasës rumune Lascar Nina Alexandra, ngjarje e ndodhur në Lacchiarella dhe Buscate-Milano, duke nisur nga ora 02:30 e datës 3.9.2006 deri në orën 14:30 të datës 4.9.2006; (4) “Marrëdhënie seksuale me dhunë”, në dëm të së njëjtës shtetase rumune, ngjarje e ndodhur në Milano në datat 3.9.2006 dhe 4.9.2006; (5) “Armëmbajtja pa leje”, ngjarje e ndodhur në Bresso-Milano në datën 2.9.2006 dhe në Buscate-Milano në datën 4.9.2006.

29. Për sa u përket fakteve penale për të cilat kërkuesi është dënuar nga gjykata shqiptare me vendimin nr. 51/2011 të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda, rezulton se ajo gjykatë në lidhje me: (1) veprën penale “Vrasja në rrethana të tjera cilësuese”, të kryer në bashkëpunim, kundër dy ose më shumë personave, në dëm të shtetasve ekuadorianë Ramires Saca Louis Gonzalo dhe Orellana Calle Jose Enrique, i referohet ngjarjes së ndodhur në rrugën “Don Vercesi”, në Bresso-Milano, në afërsi të parkut Nord, rreth orës 22:00 të datës 2.9.2006; (2) veprat penale “Rrëmbimi ose mbajtja peng e personit”, të kryer në bashkëpunim; (3) veprën penale “Marrëdhënie seksuale me dhunë me të rritura”, në dëm të shtetasës rumune Lascar Nina Alexandra, u referohet ngjarjeve të ndodhura në Lacchiarella dhe Buscate-Milano, nga ora 02:30 e datës 3.9.2006 deri në orën 14:40 të datës 4.9.2006; (4) veprën penale “Mbajtja pa leje dhe prodhimi i armëve, armëve shpërthyes dhe municionit”, u referohet ngjarjeve të ndodhura në Bresso-Milano në datën 2.9.2006 dhe në Buscate-Milano në datën 4.9.2006.

30. Gjykata, bazuar në sa më sipër, konstaton se disa nga veprat penale, për të cilat kërkuesi është dënuar si me vendimin nr. 51/2011 të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda, ashtu edhe me vendimin penal të gjykatës italiane, të njohur me vendimet gjyqësore objekt kërkese, u referohen të njëjtave fakte penale të ndodhura në territorin e shtetit italian dhe kanë të bëjnë me të njëjtat veprime konkrete të dënueshme penalisht, pavarësisht kualifikimit të ndryshëm ligjor të tyre nga organet gjyqësore të shteteve në fjalë. Për rrjedhojë, për sa kohë ndodhemi përpara të njëjtave fakteve penale, që kanë të bëjnë me të njëjtat ngjarje kriminale dhe veprime të paligjshme, për të cilat kërkuesi është dënuar si nga gjykata shqiptare, ashtu dhe nga gjykata italiane, konsiderohet se në rastin konkret janë të pranishme elementet e parimit *ne bis in idem*.

31. Megjithatë, Gjykata vëren se këto dy vendime gjyqësore të formës së prerë janë dhënë nga dy juridiksioneve të ndryshme penale, ndërkohë që si neni 34 i Kushtetutës ashtu edhe neni 4 i Protokollit nr. 7 të KEDNJ-së parashikojnë veprimin e këtij parimi kur individit dënohet penalisht nga gjykatat e të njëjtit juridiksion. Gjykata, bazuar në faktet me natyrë kushtetuese që rezultojnë nga aktet bashkëlidhur kërkesës dhe ato të dosjes gjyqësore, konstaton se kërkuesi, pas lirimit nga vuajtja e mëtejshme e dënimit me burgim të dhënë me vendimin e gjykatës shqiptare, është arrestuar nga autoritetet shqiptare fillimisht për qëllime ekstradimi në shtetin italian dhe më pas për qëllime të njohjes së vendimit penal të huaj, dhe vijon të jetë i burgosur tashmë për vuajtjen e dënimit të caktuar sipas vendimit të njohjes së vendimit penal të gjykatës italiane. Referuar përmbajtjes së nenit 516 të KPP-së, përmes njohjes së vendimit penal të huaj ky i fundit bëhet i ekzekutueshëm në rendin e brendshëm dhe sjell efekte në drejtim të ekzekutimit të masës së dënimit të dhënë nga gjykata e huaj. Për rrjedhojë, është pikërisht vendimi i gjykatës shqiptare ai që e bën efektiv dhe praktikisht të detyrueshëm për zbatim vendimin e gjykatës së huaj në Shqipëri, duke prodhuar pasojat penale ndaj kërkuesit. Në këtë kuptim, vendimi i gjykatës së huaj vleftësohet me vendim të gjykatës shqiptare dhe për nga efektet konsiderohet sikur është dhënë nga gjykatat shqiptare. Referuar përmbajtjes së dispozitave procedurale penale, në kuadër të njohjes së vendimit penal të huaj, gjykata ka detyrimin të verifikojë ekzistencën e disa kritereve, përfshirë edhe atë të parashikuar nga shkronja “dh” e pikës 1 të nenit 514 të KPP-së, që ndalon njohjen e vendimit penal të gjykatës së huaj kur për të njëjtin fakt dhe ndaj të njëjtit person në shtetin shqiptar është dhënë një vendim i formës së prerë. Për rrjedhojë, edhe qëllimi i ligjvënësit në parashikimin e një ndalimi të tillë duket se ka qenë ai për të mos lejuar ekzekutimin në vendin tonë të një vendimi penal të huaj nëse ai bën fjalë për të njëjtat veprime ose fakte penale. Në këtë këndvështrim,

Gjykata vlerëson se zbatimi i parimit *ne bis in idem* duket se nuk përjashtohet edhe në rastet kur bëhet fjalë për njohjen e vendimeve penale të huaja. Qëllimi i këtij parimi është pengimi i ndjekjes penale dhe i gjykimit të dyfishtë në të njëjtin juridiksion dhe mbrojtja e sigurisë juridike. Në këtë drejtim vlen të theksohet se vendimi i njohjes së një vendimi penal të huaj nuk është vendim penal i ri. Ai ka natyrë deklarative, konfirmuese dhe ekzekutuese, ndërsa konkretizon pasojat reale penale ndaj personit. Megjithatë, në rastin kur në një shtet ekziston një vendim penal i formës së prerë (përfundimtar) për të njëjtin fakt penal, njohja nga ai shtet i një vendimi penal të huaj shndërrohet në të vërtetë në një gjykim të dyfishtë pikërisht nga pasojat reale që prodhon vendimi i njohjes, ndërsa për shkak të këtij vendimi i dënuari përballet me të njëjtat pasoja si në rastin e një dënimi të ri. Në këtë kuptim, njohja e vendimit penal të huaj në një situatë të tillë do të çonte në mbivendosje të autoriteteve penale, për pasojë edhe në gjykim të dyfishtë dhe pasiguri juridike të personit.

32. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se në lidhje me interpretimin dhe zbatimin e nenit 514, pika 1, shkronja “dh”, të KPP-së, në këndvështrim të parimit *ne bis in idem*, gjykatat e shkallës së parë dhe e apelit kanë vlerësuar se kërkuesi është gjykuar në juridiksione të ndryshme për vepra të ndryshme penale, ndaj ky parim nuk gjen zbatim. Po sipas atyre gjykatave, vendimi nr. 51/2011 i Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda ka të bëjë me akuza të ngjashme, por jo të njëjta dhe krimet për të cilat ai është dënuar nga gjykata italiane kanë kualifikim të ndryshëm ligjor nga veprat për të cilat është dënuar nga gjykata shqiptare. Sipas gjykatave, faktet e përmendura në pikat 5 dhe 6 të vendimit italian (dëmtimet ndaj shtetases rumune) nuk janë të njëjta me ato të gjykuara me vendimin nr. 51/2011. Po ashtu, gjykatat e faktit kanë arsyetuar se sipas gjykatës italiane vendimi i dënimit në shtetin shqiptar nuk përbën shkak për mosvazhdimin e gjykimit të çështjes të filluar në atë shtet ndaj kërkuesit, dhe për këtë arsye gjykimi nga ajo nuk mund të pengohet dhe, gjithashtu, nuk mund të aplikohet as neni 649 i KPP-së italiane në lidhje me vendimin e dhënë në Shqipëri (*shih faqet 11-12 të vendimit të gjykatës së shkallës së parë dhe 12-13 të vendimit të gjykatës së apelit*).

33. Në rekursin në Gjykatën e Lartë kërkuesi, ndër të tjera, ka ngritur edhe pretendimin për cenimin e parimit *ne bis in idem*, pretendim të cilin Kolegji Penal e ka konsideruar të pabazuar, duke vlerësuar, në të njëjtën mënyrë si gjykatat e faktit, se për sa kohë që kërkuesi është gjykuar nga juridiksione të ndryshme dhe për vepra të ndryshme penale, parimi *ne bis in idem* nuk gjen zbatim në rastin konkret. Në përfundim, mbështetur në nenet 433 dhe 441, pika 1, shkronja “a”, të KPP-së, Kolegji Penal ka vendosur mospranimin e rekursit (*shih paragrafët 24 dhe 27-32 të vendimit të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë*).

34. Për sa më lart, Gjykata konstaton se edhe pse disa nga veprat penale për të cilat është dënuar kërkuesi si me vendimin nr. 51/2011 të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda, ashtu edhe me vendimin e gjykatës italiane, kanë të bëjnë me të njëjtat fakte penale të ndodhura në territorin e shtetit italian, interpretimi i gjykatave të faktit se nuk bëhet fjalë për të njëjtat vepra penale vetëm mbi argumentin e cilësimit të ndryshëm ligjor të tyre, por pa analizuar në drejtim të parimit *ne bis in idem* nëse bëhet fjalë për të njëjtat veprime, sjellje e fakte që formojnë bazën e veprave penale për të cilat kërkuesi është dënuar nga të dyja juridiksionet, është një interpretim ligjor haptazi i paarsyeshëm, i cili nuk është riparuar as nga Gjykata e Lartë, e cila, për shkak të pozicionit dhe rolit të saj si gjykatë ligji, ka për detyrë të kontrollojë mënyrën e zbatimit të ligjit material dhe procedural nga ana e gjykatave më të ulëta (*shih vendimet nr. 26, datë 9.4.2024; nr. 29, datë 1.11.2022; nr. 16, datë 16.3.2021, të Gjykatës Kushtetuese*). Nga ana tjetër, në këndvështrim të parimit të subsidiaritetit, që udhëheq raportet ndërmjet juridiksionit kushtetues dhe juridiksionit të gjykatave të zakonshme, kur në rekurs janë ngritur pretendime të natyrës kushtetuese, Gjykata e Lartë duhet të mbajë një qëndrim të shprehur lidhur me to (*shih vendimet nr. 29, datë 1.11.2022; nr. 19, datë 7.7.2022, të Gjykatës Kushtetuese*).

35. Bazuar në standardet e mësipërme, duke pasur parasysh natyrën kushtetuese të pretendimeve të ngritura në rekurs nga kërkuesi, Gjykata vëren se Gjykata e Lartë, pavarësisht këtyre shkaqeve të parashtruara nga kërkuesi për kundërshtimin e vendimeve të gjykatave më të ulëta, ka marrë të mirëqenë analizën dhe vlerësimin e atyre gjykatave, por nuk është ndalur, në këndvështrim të parimit të sanksionuar në nenin 34 të Kushtetutës dhe në kuptim të përmbajtjes dhe frymës së neneve 7 dhe 514 të KPP-së, në verifikimin e fakteve penale për të cilat ai është

dënuar në të dyja rastet me vendime të formës së prerë, për të arritur në përfundimin nëse ndodhej përpara veprave penale të njëjta në kuptim të parimit *ne bis in idem*. Në këtë këndvështrim, Gjykata vlerëson se vendimi i Kolegjit Penal nuk rezulton të jetë i argumentuar në drejtim të shkaqeve mbi të cilat ai ka vlerësuar se pretendimet e ngritura në rekurs, si më sipër, që kanë të bëjnë me shkelje të parimeve kushtetuese në procesin penal, nuk janë nga ato që parashikon neni 432 i KPP-së. Gjykata çmon të theksojë, gjithashtu, se në vlerësimin e fakteve me natyrë kushtetuese për qëllime të kësaj analize kushtetuese, në funksion të qëndrimit të saj për çështjen, ajo nuk është ndalur në analizën dhe verifikimin e secilit fakt penal që ka përbërë elemente të secilës vepër penale për të cilën kërkuesi është dënuar si me vendim të formës së prerë të gjykatave shqiptare, ashtu edhe të gjykatave italiane, për sa kohë kjo është detyrë e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm. Në këtë drejtim, Gjykata e Lartë gjatë rigjykimit të çështjes, në funksion të verifikimit të zbatimit të ligjit nga gjykatat e faktit, pikërisht për sa i përket parimit *ne bis in idem*, duhet të ndalet në analizimin e argumenteve të parashtruara nga ato, përfshirë edhe të atij se faktet e përmendura në pikat 5 dhe 6 të vendimit penal të huaj nuk janë të njëjta me ato të gjykuara në shtetin shqiptar me vendimin nr. 51/2011 të Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime të Rënda, por duke mos treguar ato gjykata mënyrën se si korrespondojnë këto fakte me pjesën urdhëruese për sa i përket veprave penale dhe dënimit.

36. Për rrjedhojë, në përputhje me standardet e mësipërme kushtetuese, si edhe bazuar në faktet e rastit konkret, Gjykata vlerëson se Gjykata e Lartë nuk e ka kryer rolin e saj që shkon përtej ligjit dhe synon të drejtën, pasi nuk ka ushtruar funksionin e saj për kontrollin e zbatimit dhe interpretimit të ligjit të zbatueshëm, konkretisht të nenit 514 të KPP-së, nga gjykatat më të ulëta, çka vë në dyshim respektimin e parimit të mosgjykimit dy herë për të njëjtën vepër penale (*ne bis in idem*) të parashikuar nga neni 34 i Kushtetutës.

37. Në përfundim, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuesit për cenimin e parimit të mosgjykimit dy herë për të njëjtën vepër penale (*ne bis in idem*) është i bazuar, sipas arsyetimit të mësipërm të këtij vendimi, ndaj kërkesa pranohet.

38. Për sa i përket kërkesës për pezullimin e vendimit nr. 370 akti, datë 28.3.2023, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, Gjykata vendosi rrëzimin e saj, për sa kohë çështja do të kthehet për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “F” dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës, si dhe neneve 71 dhe 72 e vijuese të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

VENDOSI:

1. Pranimin pjesërisht të kërkesës.
 2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-184, datë 6.2.2024, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.
 3. Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.
- Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 13.3.2025.

Shpallur më 11.4.2025.

Kryetare: Holta Zaçaj

Anëtare: Fiona Papajorgji, Marsida Xhaferllari, Genti Ibrahim, Ilir Toska, Sandër Beci, Sonila Bejtja, Marjana Semini

